

APOŠTOLKA

Ročník 6 / číslo 21 / listopad 2024

ADVENTNÍ ČÍSLO

KÁZÁNÍ PETRA TURECKÉHO

1. čtení: Job 42, 1 - 10

Lk 11,1-13 1 Jednou se Ježíš na nějakém místě modlil; když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako tomu učil své učedníky i Jan.“ 2 Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. 3 Náš denní chléb nám dávej každého dne.

4 A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se proviňuje proti nám. A nevydej nás do pokušení.“ 5 Řekl jim: „Někdo z vás bude mít přítele, půjde k němu o půlnoci a řekne mu: ‚Příteli, půjč mi tři chleby, 6 protože právě teď ke mně přišel přítel, který je na cestách, a já mu nemám co dát.‘ 7 On mu zevnitř odpoví: ‚Neobtěžuj mne! Dveře jsou již zavřeny a děti jsou se mnou na lůžku. Nebudu přece vstávat, abych ti to dal.‘ 8 Pravím vám, i když nevstane a nevyhoví mu, ač je jeho přítel, vstane pro jeho neodbytnost a dá mu vše, co potřebuje. 9 A tak vám pravím: Proste, a

bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. 10 Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. 11 Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu hada, když ho prosí o rybu? 12 Nebo by mu dal štíra, když ho prosí o vejce? 13 Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec z nebe dá Ducha svatého těm, kdo ho prosí!"

V práci - ve škole - i doma máme rádi jasné instrukce. Jaké úkoly napsat - co vykonat - a nejlépe když je jasné, od kdy do kdy - a co za to. Máme rádi jasné instrukce - zvláště, když jde o citlivé záležitosti. Třeba o tak citlivou záležitost, jako je modlitba. A tak chápeme, když učedníci Jše prosí - Pane, nauč nás modlit se. Dej nám k tomu jasné instrukce. Případně naznač, co za to můžeme očekávat.

Jenže je otázka, jestli se dá modlitbě naučit - a jestli tady, v tomto evangelijním oddíle Ježíš prostě učí, jak se správně modlit. Naučit se můžeme ledacos - naučit se můžeme řemeslu nebo jazykům - naučit se můžeme, jaké úkoly napsat - co vykonat - naučit se můžeme, od kdy do kdy - a co za to. - naučit se můžeme, co je kde v bibli - nebo nazpaměť Otčenáš - ale stejně nám může s modlitbou připadat nepatřičná, jako když jdete o půlnoci bušit na souseda, ať vám půjčí chleba pro nenadálou návštěvu.

Já osobně jsem s tím měl velký problém, když jsem začal chodit do kostela. Co je to modlitba? Nicméně mi přijde zajímavé, že: - tu otázku, jak se modlit - inspiroval sám Ježíš. Inspiroval ji tím, že se zastavil a modlil. Nebylo to poprvé. Od začátku do konce provázejí Ježíšovu cestu modlitby. V Lukášově vyprávění ještě víc než jinde. Pokřtěný Ježíš se modlí na břehu Jordánu - a nebese "otevře", aby z něj zaznělo - to je "ten pravý" - syn - jeho příběh sledujte! S modlitbou Jš vystoupal na horu proměnění - kde ho směli učedníci zahlédnout ve slávě - nikoli jako syna lidského - ale jako "božího". V modlitbě povede zápas, aby neuhnul z cesty, která ho vede na smrt - vstříc pohrdání kříže. Tím vším evangelista chce říci: slova a činy tohohle tesařského syna poslouchajte jako příběh SYNA OTCE NEBESKÉHO. Ve slovech a činech toho zvláštního Syna se děje tady na zemi to, oč jde Otci v nebi. Možná někomu Bůh připadá jako lhostejný mlčící NĚCO - vzdálené vašim lidským tužbám a úzkostem - od něhož nemá cenu cokoli očekávat. Možná naopak hledáte nějaký paklíč na trezor nebeských tajemství. A taky jsou zde pochybnosti: Říká-li se "Každého lze koupit, je jen potřeba vědět, za kolik" - neplatí to nakonec i o Bohu? Pane, nauč nás ... za kolik...

CO nás ale Ježíš učí? a ČÍM nás učí? - učí nás - jako následovníky. Učí nás tím - odkud a kam vede jeho cesta. Proto předtím, než se začneme učit o modlitbě, je potřeba mít jasno v tom, co se nám na JEHO cestě otevírá - - co tu smíme nalézat - a co tu naopak hledat nemáme.

Od jeslí až na kříž jde Ježíš - zcela zvláštní cestou. Vypravuje o Boží blízkosti - těm, kteří až doposud měli být Bohu strašlivě vzdáleni. Zastavuje se u těch, které by zbožný a spravedlivý ani nepozdravil. Zajímají ho zrovna ti, které jeho církev a jeho společnost přehlíží (protože je prý přezírají i nebesa): lidé zavržení, neúspěšní.

A z toho svědectví nazaretského mistra se radují nejvíc ti, které náboženští odborníci pokládali za nenapravitelné a neoslovitelné. A naopak: ti co byli jistí, v Božích věcech vzdělaní - ti byli často s Ježíšem v konfliktu - jako by měli závoj na očích či špunty v uších, kdežto na jeho slova i skutky slyšeli a reagovali ti, které Boží království mělo podle zaběhaných pravidel minout: - marnotratní synové - co si nenapravitelně zkazili život - ti, nad nimiž schopní a soběstační lámou hůl. Ti se zaradovali, když uslyšeli o Božím království. Takoví zjišťují, že jsou nalezeni ještě předtím, než Boží království sami začli hledat, s radostí hledí - nám se otevřely dveře Božího království - a něž jsme se předtím neodvážili ani poníženě zaklepat. Tímhle Ježíš začíná - když nás učí modlit se: sledujte MŮJ PŘÍBĚH - ke komu vás zavedl - čím vás už obdaroval. Když se chcete učit, co znamená modlit se - nezačínajte u toho, jak si Pána Boha představujete vy sami. Začínajte u Boha, kterého potkáváte u Jše. Začínajte u toho, jemuž Ježíš říká Otče - a který na Ježíše ukazuje - toho poslouchajte, to je můj prvorozený Syn.

Když totiž sledujete Ježíšovu cestu - smíte zjistit, že v Ježíšových ústech dostává slovo Bůh nový význam: ne neurčité něco - ale někdo určitý - s tváří Ježíše. - ne všemohoucí, k němuž se musíš hledat ty správné páky - ale ten, kým ti stojí boku. Ne učitel náboženství, který kontroluje, jestli máš správně napsanou úlohu - ale rádce a přítel, ne panovník lhotejný k našim tužbám i nářkům - ale zachránce, kterému záleží na lidské nouzi - ne kontrolor splněných modlitebních povinností - ale ten, v jehož blízkosti se dá svobodně nadechnout.

Ježíšova odpověď tedy modlitbu uvolňuje z křečovitého sevření. Jednou kvůli tomu, že jsou k ní údajně připuštěni jen zasloužilí spravedliví. Jindy kvůli tomu, že se vedle nás někdo předvádí, jaký je s Pánem Bohem kámoš. Jindy se zas předpisuje, co musíme při modlitbě pociťovat či říkat - nebo že dokud se nepomodlíme hlasitě před ostatními, není to pořádná modlitba.

Všechny tyhle křeče a obruče jsou pryč - teď, když Syn začne své „Otče“ Najednou neoslovujeme nějakého nejvyššího pána, který hlídá, jestli se správně modlíme - ale oslovujeme Otce. Otce, který je nám ve vyprávěních a kázáních Syna tak nablízku. Otce, jehož království už tady mezi námi skrytě roste. Otce - který překvapuje své děti - ztracené i neztracené - tím jak jim vybíhá vstříc. To do jeho blízkosti, k jeho otevřeným dveřím - nás Ježíš přivedl. Když Ježíš osvobodil a narovnal náš vztah k Otci - osvobozuje a narovná i naše PROSBY. Proto jeho modlitba nepokračuje prosbami tím, co nám leží na srdci - a co myslíme upřímně nebo jen vychytrale... - aby - nevyhořel nám dům - nenabourali jsme auto - dokonce ani aby nám bylo zachováno to co považujem za hlavní (hlavně to zdraví...), ale - ta modlitba sleduje příběh - Otcova díla - mezi lidmi, na zemi - mezi lidmi. - A protože Ježíši šlo předně o Boží dílo - učí nás Ježíš prosit - o TVÉ JMÉNO - přícházení TVÉHO KRÁLOVSTVÍ - o TVOU vůli.

Pak se k dobrému Božímu cíli mohou pohnout i NAŠE lidské záležitosti - dostatek chleba (našeho, nikoli jen mého) - odpuštění dluhů a vin, které jsme nadělali u Otce i mezi sebou - a VYSVOBOZENÍ - z moci zla - zmaru - strachu - smrti. A to vše smíme vyslovovat s důvěrou, že právě O TOHLE MÁ SMYSL PROSIT - neboť když o to jde Synu - a Otci - může o to teď jít i nám. Aby v nás tuhle důvěru povzbudil, přidává Ježíš krátkou historku: - když se u vás objeví znenadání přítel zdaleka, budete ho samozřejmě chtít pohostit. A když máte prázdný špajz - klidně zburcujete souseda s prosbou - půjč mi aspoň chleba - ať mám čím uctít svou nenadálou návštěvu. Třeba i o půlnoci. A jestli vám ten soused nedá, protože už na noc zamknul - a děti uložil do postele - dá vám, když budete na ty jeho zamčené dveře tlouct dostatečně dlouho, drze a hlasitě. My - díky Synu víme - že **Otec není nespolehlivý soused**, na kterého je potřeba bušit, až se vzbudí celá ulice - ale ten, kterému na nás záleží.

"ŽÁDEJTE - a bude VÁM dáno - HLEDEJTE - a naleznete TLUČTE - a bude VÁM otevřeno - Neboť každý - kdo inspirován příběhem tohoto Ježíše žádá - dostává a kdo hledá - nalézá a kdo buší - tomu bude otevřeno."

S touto důvěrou se teď modleme, jak nás Ježíš naučil:

Otče náš, který jsi v nebesích,
posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé.

Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim viníkům.

A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.
Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

ROZHOVOR JOSEFEM PÍPALEM

Myslím si, že je důležité zachovávat vzpomínky pro mladé lidi. J. Pípal nechtěl zprvu hovořit, měl obavy, že by to mohlo být vykládáno, tak že se chce vychloubat. Ubezpečil jsem ho, že vzpomínky jsou důležité pro budování pochopení a porozumění mladé generace událostem, které se staly před jejich narozením.

Josef Pípal, narozen 3. 9. 1938

Jaké jsou vaše první vzpomínky?

Pamatuji se čtyřicátý pátý rok. Když tady byli Rusové. Když přijeli, tak měli dva kotle a otec jim musel dát 2 prasata. Vzali si otýpky slámy a zapálili to, prase rozporcovali, ve dvou kotlích to vařili. Vyházeli nám všechno seno, tam vojsko líhalo. U nás doma byli důstojníci, cca 8-10 lidí. Leželi u nás v ložnici. My jsme leželi v kuchyni, děti na zemi. Oni leželi v našich postelích.

Druhý den přišli pro další

prase, otec jim ho nechtěl dát, namířili na něj pistoli. Vybrali si tu nejlepší sviňku 150kg. S nima nebyla žádná řeč.

Taky nám sebrali koně s bryčkou. Nechali tady uhnané své koně.

Jeden zběh tady zůstal. Houpal se s námi dětmi na houpačce. Byl dobrodruh. Byl tady asi 10 dní, rusák jednou skočil k sousedovi, který zrovna přijel na kole, sebral mu hodinky. Jindy chtěl po mém otci vodku. Otec jel pro vodku docela daleko na kole a on mu dal nějaké zvláštní hodinky. Za dva dny

chtěl ty hodinky zpět, otec mu je nechtěl dát, ale on na něj vytáhl pistoli a otec je musel vydat.

Tři dny před tím zastřelili Rusové v Opatově pana Vašíčka , protože po té co jim vydal prase, tak se vrátili a rabovali mu v kůlně, on protože byl myslivec, vystřelil varovný signál a oni ho ihned zastřelili.

Takže jsme věděli, že se jim musíme podřídit.

Ještě jste měli štěstí, že neznásilnovali ženy

Matka byla v nemocnici. Farkovy holky se schovávaly v lesích u rybníčka u Knížů. Musely se ostříhat na kluky a nosily klučí kalhoty ze strachu před znásilněním. Rusové zde byli víc jak deset dní.

Co se stalo po bolševickém puči?

Strejka František Vašíček, který měl mého otce sestru, měl 54 hektarů, bydleli u jihlavy. Dříve v té vesnici byli Němci. Vycházeli spolu, Němci neuznávali Hitlera, byl s nimi za dobře. Hospodáři byli solidní. A strejko vyprávěl, že dostával zabrat mnohem víc od českých komunistů, než od „německého nepřítele“, jak tehdy říkával. Po roce 1948 ho nechali krmit dobytek. Bylo to u něj doma, kde udělali JZD. A pak teprve po dvou letech ho zavřeli. A vystěhovali rodinu.

Druhej strejka, Ladislav Kubal byl v Meznej, byl vystěhovanej a dostal 6 let Jáchymov. On byl myslivec a byl společenský a z těch kamarádů komunistů si dělal legraci a oni se mu pomstili. Jeho manželka mu říkala: Láďo, nedělej to, a on jí říkal: dyť to jsou kamarádi. Jednou šel domů z hospody a nedošel, už na něj čekali policajti a tajní a dostal 6 let Jáchymov. Já jsem šel v roce 1959 z vojny. To už bylo volnějc. Pustili ho v té době po šesti letech z Jáchymova. Měl zakázaný pelhřimovský okres. Vrátil se v březnu, jel za svou ženou do Býliny, pak pracovali v JZD u Vlašimi. A už v roce 1960 měl pohřeb, zemřel na následky věznění.

A vaše zážitky?

Otec plnil dodávky, věděl, že nic nezmůže, tak jim to odevzdal. Přišli kolikrát do sklepa, chodili tzv. újezdoví tajemníci, snažil se s nimi vycházet. V roce 1957 jsme šli do družstva. Já jsem šel na vojnu. V roce 58 jsem přijel na opuštěný les, otci jsem jednou pomáhal v našem lese udělat asi 3, 5 metru dříví. Ten les mu vyměřil skupinář. Takže to bylo povolené, byly to soušky. Byl za to odsouzen. Hajný z toho vykonstruoval, že by 2 metry bylo užitkové dříví, esenbáci ho

zažalovali, já jsem byl u soudu jako svědek. V šedesátém roce v únoru ho odsoudili, to už jsem byl doma. Probíhal soud, v únoru byl odsouzen na 12 měsíců a pak na 10 měsíců. Určili mu obhájce, byl docela rozumný, říkal nám: to je taková linie, oni vás musí odsoudit. Pak nastoupil prezident Novotný, čekala se amnestie, v březnu měl otec nastoupit do basy. Obhájce navrhl odklad nástupu do vězení. Podepsali mu to. Ať prý přes léto sedlák dělá a na zimu ať jde do basy. Pak přišla amnestie. Otec musel ještě platit soud, 7tis. Kč. To byla tehdy velká suma. Otce odsoudili, protože asi někdo chtěl jeho stavení. Otec byl nejlepší hospodář, plnil nejlépe dodávky, dlouho na něj nemohli. Otec byl po revoluci rehabilitovaný.

Jak to bylo v kostele?

Chodil jsem dost, moje matka byla katolička, zemřela, když mi bylo 17let, v roce 55. Otec chodil do kostela jak mohl. Chodil jsem se sestrama, měl jsem jednu o rok starší a druhou o dva roky mladší. V kostele byli lidé, kteří nesouhlasili s komunistama.

Jak to bylo při konfirmaci?

Konfirmace proběhla normálně, bylo nás asi pět. Konfirmace jsem se nebál, farářem byl br. farář Nechuta. Byl to volyňský Čech, jeho rodina hodně trpěla za Stalina a před válkou se tito lidé mohli vrátit. Vrátil se s matkou a sestrou. Otce jim deportovali do gulagu. Měli jsme br. faráře Nechutu rádi. Byl sice přísný, neměl rád pohanské zvyky. Nepamatuji si, že by něco vyloženě zakazoval. Třeba nesouhlasil s některými zvyky, ale nezakazoval. Např. jsme mohli chodit na pomlázku. Za čerty jsme chodili apod. Byl to slušný člověk a velmi inteligentní, ovládal pět řečí. Ruštinu, němčinu, řečtinu, hebrejštinu, latinu.

Kolik chodilo lidí do kostela?

Dřív chodilo do kostela hodně lidí, hodně přespolní, z Kojčic, z Dechtář, z Lešova, z Pelhřimova. Kolikrát byl úplně plný kostel. V kostele panovala důvěra. Ti co chodili do kostela, nebyli donašeči nebo zaťatí komunisté.

Co vás duchovně posiluje?

Začátkem devadesátých let jsem prodělal mozkovou mrtvici. Na jaře jsem začal hospodařit a to mě drželo při životě. Příhoda byla asi 4 měsíce po tom, co jsem začal na jaře hospodařit. Byl jsem přepracovaný. Chodil jsem ještě do práce a začal jsem soukromničit. V červenci se mi to stalo. Jakmile mě

pustili z nemocnice, věděl jsem, že potřebuji pracovat na hospodářství. To mě zachraňovalo. Za dalších 6 let jsem měl další příhodu, měla pro mě až duchovní přesah. V březnu jsem vezl s traktorem strusku, že ji na poli pohážu. Roztloukal jsem ji. Najednou se mi udělalo špatně, něco mi říkalo, že musím dolů ke stromu. Nemohl jsem se pohnout, měl jsem jakoby ochrnutou pravou část těla. Něco mi říkalo, že se musím doplazít k dubu přede mnou. Pes kolem mě běhal okruh, štěkal. Nemohl jsem mluvit. Dostal jsem se k tomu stromu, začal jsem ho objímat. Zvedl jsem si pravou ruku na větvíčku. Trvalo to dlouho. Pomalu jsem stoupal kolem stromu, dostal jsem se postupně k dalšímu stromu. Objal jsem ho. Byl jsem přesvědčen, že ty stromy mi dávají sílu. Věděl jsem, že se musím stále hýbat. Pak jsem se dobelhal domů, dostal jsem se do kolny, a najednou to ze mě spadlo. Vnímал jsem to jako zázrak. Najednou ze mě všechno spadlo a byl jsem znovuzrozený. Posílilo mě to v myšlence, že život je zázrak. Stvoření je dobrý dar a zázrak a navzájem se můžeme spolu se stvořením posilovat. Věřím, že mi ty stromy pomohly a věřím, že to byl zázrak.

Celý život jsem se řídil pravidlem, které mi říkala babička, že nemáme ubližovat těm, kteří nám ublížili, máme to nechat být. Když nechceš člověku pomoci, tak mu neubližuj.

Za rozhovor děkuje *Petr Turecký*

Poslední noc Mistra Jana

Devátého listopadu jsme v naší modlitebně v Pelhřimově měli možnost shlédnout divadelní představení „Poslední noc Mistra Jana“ v podání sušického divadelního spolku „SušDivOch“. Hru napsal starokatolický kazatel ze Sušice Mgr. Václav Diviš podle listů M.J.Husa posílaných z Kostnice přátelům do Čech, sám pak představení i režíroval a hrál v něm. Výkony všech herců, zvláště pak představitele hlavní role E. Lískovce, byly velmi sugestivní a doslova se „zadíraly pod kůži“. Hra byla doprovázena zpěvem dobových chorálů nahraných sborem choralistů „Paddy’s Bangers“, což ještě umocnilo velkolepý zážitek. Jsme sušickým přátelům vděční, že za námi se svým představením přijeli. Krásný večer jsme pak ještě zakončili společným posezením a sdílením.

Eva Hlavičková

VÝSTAVA VRATISLAVA KUZDASE v pelhřimovské modlitebně

Letošní podzim a část zimy nás provází obrazy Vratislava Kuzdase nazvaná IN MEMORIAM. Modlitebna působí díky obrazům velmi optimisticky. V. Kuzdas o sobě napsal: narozen 9. prosince 1939 v Pelhřimově. Rodiče hospodařili na staré zemědělské usedlosti. Práce na poli, to znamená stálý styk s přírodou sžít se s ní, rozumět jí, mít jí rád. Já jsem od mládí pomáhal rodičům při všech polních pracích, poznával přírodu v každé její podobě, náladě. Obdivoval jsem její krásy. Nestačilo mi však jenom se dívat, nechat se unášet její krásou, proto jsem začal kreslit a malovat.

Po ukončení základní školy jsem zůstal pracovat v zemědělství a všemi způsoby se snažit pokračovat v malování. Vždycky jsem hledal poučení u mistrů malby. Dojívalo mě jejich dílo, vztah k námětu, i jejich osobní život. To vše se dočítám v monografiích nebo románech. Největší zážitek však pro

mě je ten (stojím-li před některým z obrazů v galerii) mohu-li procházet místy, kde některý z těchto malířů žil, tvořil nebo se trápil nad některým svým tvůrčím problémem.

Vzpomínám-li na své mládí, kdy jsem obdivoval obrazy Mařáka, Kosárka, hlavně pro jejich romantické náměty. Později to byli Slavíček, Rabas a jiní, dnes vlastně nemám žádný vyhraněný vzor, chtěl bych se učit podle přírody a ode všeho si vzít to nejlepší.

Ohlédnutí za letním táborem na Valkounově.

Předposlední týden prázdnin se, jako každý rok, konal dětský tábor Valkounov pořádaný YMCA Pelhřimov. Letos byly tématem severské mýty. Děti hned první den, po rozdělení do týmů, v úvodní hře sčítáním a odčítáním kilometrů a let zjišťovaly, na jaké místo a do jaké doby se dostaly. Žádný tým se sice nedobral k úplně správnému výsledku, ale některé byly

skutečně blízko. Účastníkům jsme nakonec prozradili, že jsou v roce 863 někde na území dnešního Dánska. Je možné, že je vám rok 863 povědomý, ale ne v souvislosti s Dánskem. Je to totiž rok, kdy k nám na Velkou Moravu přišli Konstantin a Metoděj šířit křesťanství. Rok 863 tedy nebyl vybrán náhodně, chtěli jsme aby si starší děti, které se už o něm ve škole učily, dokázaly lépe představit a propojit, na jakou dobu si hrajeme. Zatímco Morava byla v této době minimálně oficiálně křesťanská, o Dánsku to říct rozhodně nemůžeme, lidé zde ještě naplno věřili v trpaslíky dvergy, nemrtvé draugy, obry thursy či bohy jako Ódin, Freyr, Freya, Heimdall, Thór a další. Když se účastníci dozvěděli, že se dostali do takzvané doby vikingské, kdy lidé ještě věřili ve staré bohy, postavili jim u stromu života Yggdrasilu hogr, což by se dalo zjednodušeně popsat jako posvátná hromada kamenů, aby si bohy naklonili. Za odměnu se jim večer zjevili hlavní bůh Ódin, bůh bouří Thór a bohyně plodnosti Freyja, kteří je v germánském světě přivítali a později jim zadávali různé úkoly.

V průběhu tábora se děti staly součástí většiny nejdůležitějších germánských mýtů, například šly, stejně jako kdysi Ódin, do země obrů pro medovinu, kterou musely v puse přenést do Asgardu (sídla bohů), aniž by je obři chytili. Pokud nechápete, proč potřebovali zrovna medovinu, tak proto, že básnická medovina byla pro severany důležitou kouzelnou potravinou spojenou s básnickým uměním a runami.

K obrům táborníci vyráželi jak na válečné výpravy, tak i s nimi soutěžit, ovšem stejně jako bohům jim obři zadávali téměř nesplnitelné úkoly. Museli tedy buď odhalit nesplnitelnost, nebo najít skulinku v pravidlech. Další den zase svazovali obrovského psa Fenriho, aby zabránili tomu, že jednou pozře celý svět.

Později pomáhali matce Ódinova syna Baldra s obcházením všech materiálů a rostlin, aby je žádali, ať Baldrovi, kterého trápily noční můry, nikdy neublíží. Nebyli ale úspěšní, když si mysleli že obešli celý svět, zabila Baldra šipka ze jmelí, na něž zapomněli. V noci ještě zkusili jít do podsvětí za bohyní Hel vyprosit Baldrovo ožítí. Slíbila jim ho, ale jen za předpokladu, že pro Baldra truchlí celý svět. Děti tedy musely, stále v noci, obcházet stanoviště a kontrolovat, jestli všichni truchlí. K rozčarování mnohých tomu tak nebylo, narazily na stařenu (převlečeného šibalského boha Lokiho), která se místo pláče smála, takže Baldr zůstal mrtvý. Děti si tak prožily situaci, kdy neuspěly, ani nemohly uspět. Nabízela se docela vážná otázka: Má smysl bojovat, když nemáme šanci zvítězit?

Brzy se ukázalo, že Baldrovy zlé sny předpovídaly budoucnost — závěrečná bitva, při níž zemřou bohové, se blížila. Tábor končil Ragnarokem, což byl germánský konec světa, při němž účastníci tábora na straně bohů svedli krutou bitvu s bohyní podsvětí Hel, Lokim a jejich armádou. Byli svědky epických bojů a smrtí starých bohů, ale zasazením nových stromů života zasadili i naději na přežití života a stáli tak u nastolení nového řádu, který po Ragnaroku opět nastane.

Barbora Doušková

ZPRÁVY Z HUMPOLCE

Zpráva o stavebních úpravách na naší faře

Na podzim započaly opět stavební práce na objektu bývalé "prádelny" na naší zahradě. Koncem tohoto roku by mělo být vše konečně dohotoveno! Prádelna má novou střechu a fasádu, okno a dveře. Jelikož jsme kulturní památka, trvalo vše poměrně dlouho a bylo to také finančně náročné.

Máme opraveny závěsy vstupních vrat do fary; připravena k vsazení jsou dvě nová okna do dvora.

Na příští rok se počítá s velkou opravou zahradní kamenné zdi sousedící s hřištěm gymnázia. To bude opět finančně a administrativně náročné, ale přípravy již probíhají.

Rybova mše zazní dvakrát

V adventním čase uslyšíme v Humpolci Českou mši vánoční Jakuba Jana Ryby, jejíž provedení se tradičně po roce střídá v katolickém a evangelickém kostele. Letos se bude konat v našem kostele v úterý 17. prosince od 17 a podruhé od 19 hodin. Vstupenky jsou již v prodeji na webu Infocentra Humpolec.

Helena Kleinerová

POVÍDKA jednoho mladého autora, který si nepřeje být jmenován

(Připravila Klára Lubinová)

Sněhobílá klidná noc

Sníh. Je všude kolem. Sníh. Padá z nebe. Sníh. Jako to slovo zní vrzání sněhu, když na něj dopadne podrážka a ponoří se kamsi hluboko.

Je temný večer a chumelí. Já se prodírám závějí. Vidím sotva čtyři metry před sebe.

Je to pár dní zpátky, co jsem se rozhodl, že dneska pojedu autobusem do města. V tu chvíli ještě na zemi leželo pouze listí. A z nebe padal jenom déšť. K mým uším doléhá vzdálený hukot. Znamení, že se blížím k největší silnici v okolí. K silnici u jejíhož kraje stojí zastávka. Pokračuju po cestě. Za zatáčkou na mě čeká pouliční lampa, která vrhá světlo na malou budovu a značku slavnostně oznamující, zde se nachází autobusová zastávka.

Teď bych si rád sednul dovnitř, kde je sice zima a tma, ale nepadá sníh. Jenže nemám mobilní telefon, abych hlídal čas. Víím, že jsem tu dřív. Ale o kolik? Deset, dvacet, půl hodiny? Tohle bohužel neodhadnu. Musím si stoupnout skoro na kraj vozovky. V téhle šílené vánici bude štěstí, když mě řidič uvidí a nepojede prostě dál.

Tak tu stojím. Uprostřed kruhu světla. Nehybně hledím před sebe. Pozoruju barevné šmouhy, jak si to kolem mě sviští sněhobílou nocí. Přestože jsou vážně rychlé, zkouším rozpoznat barvu a možná i značku. Šedé, bílé, asi modré, že by Škodovka? Šeptám si pro sebe. Po chvíli začnou být všechna auta stejná. Čas ubíhá a já spíše bezmyšlenkovitě tak nějak automaticky provázím auta pohledem.

Co to sakra? Aši se snad Aši se mi to snad zdálo. Ale Ne to musí být vážně nějaká blbost. Něco jako zimní fáta morgana. Projíždí kolem Audi. Je normální. Jak by taky ne. Kdybych opravdu viděl, co jsem viděl, tak takové auto snad neuvídím nikdy znova.

V ten moment. Jako kdyby se mi bůh smál do očí. Ještě jede pomalu, skoro abych si ho mohl pořádně prohlídnout. To není možný. Ale jo. Je to tak. Kolem mě projíždí auto s pěti výfuky rovnoměrně vyčuhujícími z podvozku.

Ta věc, to auto zmizelo za bílou stěnou. Hh hh. Hh hh. V nastalém tichu je slyšet jen můj přerývaný dech. Soustředím se na něj. Na jeho rytmus a hloubku. Připadá mi to jako ideální činnost, které bych se teď mohl věnovat.

Stejně si nemyslím, že bych tady na zastávce přišel na to, co právě kolem mě projelo. Jediná logická odpověď. Jediné racionální vysvětlení, ke kterému

nepotřebuju internet ani vysokou míru naivity. V tom moři plném zimy a bílé barvy jsem se prostě a jednoduše zbláznil.

V opačném směru projelo další auto. Zase normální. Nebo že by to auto mělo záclony? Jenže, dřív, než jsem se stihl znovu ujistit, že vážně přicházím o rozum, kolem se za velkého rachotu prošínulo cosi připomínající roľbu.

Vlastně ne. Připomínalo to nějaký obraz od Picassa. Spoustu krychlí kvádrů trojúhelníků a jiných poněkud zvláštních tvarů, které bych asi nedokázal pojmenovat. Ale jak říkám, všude padal sníh. Možná za to může špatná viditelnost. Anebo je moje znalost geometrie příliš omezeněcká. To každopádně nemění nic na faktu, že kolem mě projelo cosi jako výtvar postavený z dřevěných kostek pro děti.

Pro jistotu si promnu oči. Pohled stočím na žárovku zasaženou v pouličním osvětlení. Uvnitř pulzuje elektrický náboj. To žluté světlo na mě působí jako znamení, že kolem ještě všechno nezešílelo a já nejsem součástí světa chaosu.

Mám běžet domů? Mám se schovat? Mám vůbec jinou možnost než tu stát a bláhově věřit, že autobus ještě někdy přijede? Přepadla mě chvilková panika že situace, do které jsem se dostal.

Stojím tu na zastávce obklopen světlem a bílím hedvábím a přede mnou se odehrává cosi, čemu naprosto nerozumím. Co cítím při pohlédnu na ty monstra? Strach spojený s nepochopením.

Z aut a jiných motorových vozidel se stávají živé věci. Teď ke mně promlouvají. A teď už nemají kola, ale končetiny. To že jsem zatím jenom pozorovatel, mi nedodává příliš klidu. Mechanické chiméry a monumenty že železa a plechu přestávají poslouchat fyzikální zákony, a kromě gravitace porušují i nepsaná pravidla našeho světa.

Pulzující lunapark na kolech, který se nafukuje a smršťuje, jako kdyby dýchal, přede mnou nabude gigantických rozměrů, aby se o pár metrů dál smrsknul na velikost plastové tatry z pískoviště.

Další opulentní stroje vyjíždějí v obou směrech po silnici jeden za druhým. Futuristický vlak, plný výjevů, které se museli odehrát kdesi v budoucnosti, vystřídá vůz pohlcující okolní světlo. Při průjezdu kolem zastávky se mi sevře srdce a světlo na pár sekund zhasne. Já ještě víc propadám panice, protože každý stroj je čím dál horší.

Některé zhrocení chaosu ani nedokážu popsat. Není pro to, co jsem viděl žádné vhodné přirovnání. Postupem času se dění začíná vymykat naprosto mému chápání. A já s hrůzou, ale zároveň fascinovaně pozoruju tohle divadlo u silnice.

Z ničeho nic se na vozovce objevuje cosi z neznámého materiálu. Nevypadá to dokonce vůbec hmotně, a okolí včetně vozovky se při průjezdu zvláště mihotá. V podstatě bez varování mě přepadá pocit úzkosti a mé vlastní neexistence. Modlím se, aby už nic podobného neprojelo po silnici, u níž čekám na pouhý autobus.

Z dále ke mně doléhá zvláštní syčení. Jako by někde unikal vzduch z obřího balónu. Je to tomu zvuku minimálně podobné. Ale zvláště. Jako bych nic takového, i přes podobnost, kterou jsem dokázal pojmenovat, ještě nikdy neslyšel. Hlasitost se stupňuje. A s ní se přidávají k syčení další zvuky, pískot a jekot a hukot a šelest a šepot a dupot a rachot a a a Dál nevím, jak pokračovat.

Že zvuků se tvoří změť a já je od sebe nejsem schopen odlišit. Určitě se ale pořád přidávají další. Je jich moc. Můj mozek nestíhá všechny zpracovat. Nevnímám vůbec nic, jen ty zvuky, kterých v tuhle chvíli musí být už tisíce. A každý diametrálně odlišný. Můj mozek se začíná přehřívat. Věnuje sluchu veškerou kapacitu.

V mozku něco přecvakne. Někdo zatáhl za záchrannou brzdu. A já zpětně předpokládám, že jsem v ten moment ztratil vědomí.

Otevírám oči. Ležím na zemi v ledovém sněhu. Už jsem úplně prokřehlý, ale to momentálně vůbec nevnímám. Potácivě se zvedám na nohy a snažím všechno okol sebe ostře vnímat. Přidám si, jak bych se právě probudil ze zimního spánu. Nemůžu pořádně zostrit oči. A v mých uších zní jen bezvýrazný šum. A v té myšlence se něco, možná sad celá jediná hemisféra zatím netančilo vzpamatovat. Cítím jen otupění.

Mám sice pocit jako bych měl otřes mozku, ale jinak už si připadám plně při vědomí. Sedím opřený o lampový sloup, kterému jsem podle všeho padl před chvílí k nohám. Snažím se nějak zorientovat ve svých myšlenkách. Napadá mě, kolik je hodin a jestli by už nemělo začít svítat. Snad si nevzpomínám, že něco tak obyčejného už asi ani neexistuje. Svět se skládá jen z těch bláznivých výjevů cestujících náhodou po okresní silnici. Hledím zamyšleně na sníh před sebou. Je to zvláštní. Je takové ticho. Kde jsou ty věci? Proč už kolem mě neprojíždí další?

Něco je špatně. Ne, přesněji řečeno něco je jinak. Zvednu oči směrem k silnici a mezi padajícími vločkami sněhu si všimnu otevřených dveří. Jak se tam vzali? Netuším, ale důležité je, že tam jsou. Sakra. Až teď mi to dochází. Dveře autobusu. Autobus. Je tady. Přijel.

Není čas teď přemýšlet, čeho jsem byl před chvílí svědkem. Hlavně musím nastoupit, než odjede. Rychlé se zvedám a belhám směrem k němu. Schody

překonám jako nic, беру si jízdenku a už sedím na sedačce. Dveře se zavírají. Autobus vyráží směrem k městu.

Tady v teplé a obklopený řádem cítím největší úlevu svého dosavadního života. Ať to byl sen nebo halucinace. Důležité je, že to nebylo skutečné. Vyvážel jsem z té strašné zimní noci. Přežil jsem to. Já to zvládl. Sedím v autobuse do města. A všechno je konečně jak má být.

Počkat? Něco je špatně. Tentokrát vážně špatně. Nezaplatil jsem přece jízdenku. Napadá mě strašlivá myšlenka. Otáčím se.

Přichází za mnou rozlehlou plání. Po sněhu už není zdání. Blíží se ke mně, postavy. Smím-li jim tak vůbec říct. Berou mě mezi sebe. Nic už nezebe. Nepopsatelné barvy, tvary. Zvuky, které lidské uši dosud nepoznaly. Trýzeň či mučení? I kdyby se mnou ty monstra chtěli hrát prší, nic se na tom nemění. Pane bože. To je noc, klidná sněhobílá noc k zbláznění.

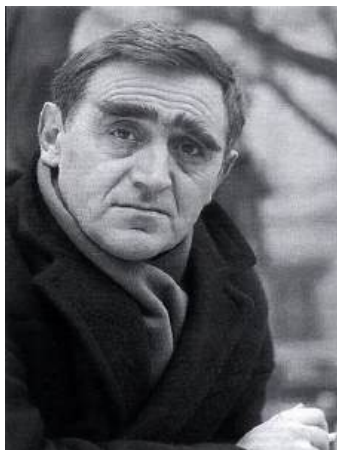
Krabice od bot

Od 25.11. do 8.11. bude probíhat akce Diakonie ČCE Krabice od bot, do které se již tradičně jako YMCA Pelhřimov zapojujeme. Každoročně se nám podaří vybrat kolem 200 dáreků pro děti z nízkopříjmových rodin z Pelhřimovska a Vysočiny, některé dárky rozvážíme přímo rodinám v hmotné nouzi, jiné jsou distribuovány přes Charitu. Naše specifikum jsou dárky na míru, protože chceme udělat dětem skutečnou radost dárkem, který si přejí nebo potřebují. Vybíráme i nebalené hezké dětské oblečení /i nošené/, knihy, hračky, pastelky, sešity, kancelářské potřeby, šampóny, zubní pasty, mýdla, telefony apod. Pokud máte zájem si zarezervovat konkrétní dítě sledujte FB YMCA Pelhřimov nebo nás kontaktujte na emailu krabiceymca@gmail.com a požádejte o zaslání seznamu či rezervujte na tel.728757479, krabice budeme vybírat v ordinaci MUDr. Křivohlavé Osvobození 1755, Pelhřimov v ordináčnících hodinách (denně 8-12h, út 14-17h)

Těší se na Vás Lucie Křivohlavá a Gabina Krejčová Zavadilová
YMCA PELHŘIMOV

Literární okénko Ivy Brothánkové

V těchto dnech si připomínáme 35 let od úmrtí jednoho z mých nejmilejších básníků, „knížete moravské lyriky“ Jana Skácela.

Jeho život připomíná velkou houpačku – válečné zážitky z totálního nasazení vystřídalo šťastné básnické období. Během normalizace byl však donucen se zcela stáhnout a zemřel deset dnů před 17. listopadem.

Jan Skácel přišel na svět 7. února 1922 ve Vnorovech u Hodonína do učitelské rodiny. I když v rodné obci prožil jen pět let, byla pro něj právě tato léta v mnohém určující. „Z té vesnice si pamatuji víc než z celého svého dalšího života,“ přiznal v textu *Návraty* z roku 1987.

V tragickém osmatřicátém roce se rodina přestěhovala do Brna, kde Jan za války dokončil královopolské gymnázium. Protože vysoké školy byly tehdy už Němci zavřené, živil se jako pomocný zedník či později jako uvaděč v brněnském kině Moderna. V následujícím roce už jej však dostihlo totální nasazení.

Po osvobození mohl konečně začít studovat Na brněnské filosofické fakultě si zvolil obor čeština a ruština. Školu nedokončil, ale v roce 1948 ho přítel a kolega Oldřich Mikulášek získal pro kulturní rubriku deníku Rovnost. Avšak v převratových letech po vynuceném odchodu z novin se živil jako údržbář.

V dubnu 1953 nastoupil do literárně-dramatického oddělení Čsl. rozhlasu v Brně. Do let 1963 – 1969 se datuje nejlepší období jeho novinářské práce v roli šéfredaktora legendárního časopisu *Host do domu*.

K literární tvorbě ho nabádal a částečně inspiroval přítel Oldřich Mikulášek. V roce 1957 vychází debutová sbírka „*Kolik příležitostí má růže*“, jež překvapila zralostí a osobitostí Skácelovy poezie.

Ačkoliv Jan Skácel neměl děti psal oblíbenou poezii právě pro nejmenší. První dvě sbírky „*Jak šel brousek na vandr*“ a „*Pohádka o velkém samovaru*“ uveřejnil už v roce 1960, další tři pak v 80. letech.

Po roce 1970 se Jan Skácel ocitl v ústraní, kam ho zahnal normalizační zákazy. Psát však nepřestal, a stal se tak spisovatelem z povolání bez šance oficiálně publikovat. Počátkem 80. let se konečně prolomil zákaz publikování a Skácelovy nové sbírky začaly opět vycházet v brněnském nakladatelství Blok. V roce 1989 Jan Skácel odjel do Itálie převzít Petrarcovu cenu a literární cenu do Slovinské Vilenici.

Zemřel v pouhých 67 letech. Jeho kuřácká vášeň mu podstatně zkrátila život. Zemřel 7. listopadu 1989 na rozedmu plic a zástavu srdce.

Na slova některých jeho básní složil Jiří Pavlica z Hradištanu písně do alba O slunovratu.

Byl prasynovcem spisovatele a básníka Františka Heritese, jeho manželka Božena byla dříve provdána za Oldřicha Mikuláška.

V roce 2006 byla v rámci rekonstrukce na brněnském náměstí Svobody osazena bronzová kašna s verši Jana Skácela.

Citáty

„Nemám rád ploty, ale vykání je půvabný plůtek z kvítí. Tykání je netýkavé. Každý vám pak leze na váš trávník. Člověk má mít kousek trávníčku se dvěma nebo třemi chudobkami.“

„Mám podezření, že lidé vlastně nemají ani tak rádi pravdu, jako to, že ji mají.“

„Když slavík zpívá nemá kdy se bát.“

„On jediný dokázal dětem říci, že na světě je smrt, a nevylekal je.“

Z básnických sbírek Jana Skácela vybírám mně nejmilejší

Co zbylo z anděla – 1960

Smuténka – 1965

Chyba broskví – 1975

Oříšky pro černého papouška – 2005

Noc s Věstonickou Venuší – 1990

Próza

Jedenáctý bílý kůň – 1964

Třináctý černý kůň – 1993

„Posloucháte-li, čtete-li Skácelovou poezii, cítíte, jak vás hladí a zároveň se vrývá pod kůži. Nacházíme v ní všechno, co nás životem provází, co nás trápí i těší. Je zde láska, sny, pábení, víno, dětství i stárnutí, samota i stesk, radost i květy léta. Svět Skácelův je jako lék, který bereme na svou nemocnou duši, jež potřebuje uklidnit, pohladit a nasát živou energii.

Skácel a jeho básně se nedají rozebrat, dají se jen cítit. Jsou jak jarní vzduch, když kvetou třešně. Můžeme jen žasnout nad neuvěřitelnou bohatostí obrazů světa, který Skácel vidí kolem nás a který my můžeme vidět tak poeticky a přirozeně až mrazí.“

Modlitba Františka z Asisi, přebásněná Janem Skácelem....

Pane, ať jsi stéblo trávy nebo obyčejný list.
Prosím, dej, ať aspoň trochu umím ve tvých vzkazech číst.
Prosím, dej, ať řeči stromů aspoň trochu rozumím.
Ať vědí, že se učím a že nic neumím.
Dej, ať zlomím svoji pýchu, dej mi hledat pokoru.
Když se trápím zbytečnostmi, ať pohlédnu nahoru.
Ať mi stačí dohlédnout na obzor, který jsi mi dal.
Ať se smírím se vším, co jsi mi kdy vzal.
A dej mi sílu snášet pokorně, co změnit nemám sil.
Odvalu, abych to, nač stačím na tomhle světě pozměnil.
A taky prostý rozum, který vždycky správně rozezná,
co se změnit nedá a co se změnit dá
Ach, pane děkuji za všechno dobré i za to špatné,
ať poučím se ze svých chyb.
Nevím, jestli ty mě slyšíš a zda jsi vůbec tam,
ale děkuji, že já jsem tady a směju se dál.

RECEPT Ivy Brothánkové

FÍKOVÉ SOUČKY

1 balíček fíků nebo datlí

1 lžička jemně strouhané kůry z biocitronu

1 lžíce citronové šťávy

mleté mandle nebo oříšky

trochu cukru

Fíky umeleme v mlýnku na maso, přidáme citronovou kůru i šťávu a zahustíme mandlemi nebo ořechy. Dle chuti přidáme cukr. Z hmoty tvoříme malé suky nebo kuličky. Obalit je můžeme v krystalovém cukru nebo v kokosu či v mletých mandlích nebo oříscích.

VÁNOČNÍ. *tvářeni*

Vyrábění vánočních ozdob pro malé i velké.

14. 12. OD 17:00

Hostinec Moraveč

Přijďte si vyrobit vánoční ozdoby, výrobky a dekorace, které si odnesete domů. Vánoční svařák i pivo budou v nabídce.

- Vstupné 20,- (příspěvek na materiál)

Pořádá Hostinec Moraveč ve spolupráci s obcí Moraveč

DOBROČINNÝ BAZÁREK

Sboru Českobratrské církve evangelické
v Pelhřimově-Strměchách

V přízemí sborového domu
Českobratrské církve evangelické, Růžová 82, Pelhřimov

SOBOTA 7.12.2024 9:00 - 12:00
NEDĚLE 8.12.2024 9:00 - 11:00

Možno nakoupit drobné dárky, bytové dekorace, užitékové předměty,
osobní doplňky, knihy, sportovní potřeby a další.
Výtěžek bude věnován na dobročinné účely.

Pomozme...

Od roku 1990 dle ornitologické společnosti ubylo 4 390 000 užitečných ptáků. To je tragická zpráva. Prosíme vás všechny, kdo máte zahradu o průběžné zavěšování více lojových koulí v zahradním prostoru během podzimu a zimy.

Do krmítek - dají se udělat nebo koupit - dávejte, prosíme slunečnicová semínka a jablka nebo hrušky, je možné i hroznové víno. Je to velmi důležité, neboť si tím ptáci zajišťují přísun tekutin, kterých se jim v těchto obdobích silně nedostává. Kdo nemá zahradu, prosíme o zakoupení krmítek na parapety oken nebo na balkony. Je prospěšné provádět toto s dětmi, které se tím učí být pozorné ke svému okolí, k přírodě vůbec, což je pro vývoj a zrání jejich citlivosti nedocenitelné.

Odepřeme-li si mnohdy nakupované zbytečnosti, jistě každému z nás vyjdou peníze na nákup nezbytných věcí pro ptáčky. Mnohonásobně nám naši péči navrátí. Bez nich se příroda a tím i člověk neobejdou. Takový dobrý skutek potěší naší duši jistě.

Vaše redakce

BOHOSLUŽBY, pravidelné akce

MORAVEČ:

1. 12. slouží E. Čašková po bohoslužbách benefiční koncert dětí
8. 12. divadelní hra dětí
15. 12. slouží D. Matějka
22. 12. slouží R. Dračka
24. 12. Štědrovečerní bohoslužba od 22:00 (od 21:45 troubení koled)
25. 12. Boží hod Vánoční - VP
29. 12. slouží P. Turecký

Bohoslužby se konají každou neděli od 9:30, probíhá i nedělní škola.
internetový přenos na adrese:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

PELHŘIMOV-STRMĚCHY

PELHŘIMOV Bohoslužby se konají každou neděli od 9ti hod.

- 24.12. 9:00 Pelhřimov, s Vánoční hrou
- 25.12. 9:00 Pelhřimov, s vysluhováním Večeře Páně
- 25.12. 11:00 Strměchy, s vysluhováním Večeře Páně
- 26.12. 9:00 Pelhřimov, s vysluhováním Večeře Páně
- 29.12. 9:00 Pelhřimov, káže Dan Matějka (PT je v Moravči)
- 29.12. 11:00 Humpolec, káže Dan Matějka
- 1.1. 9:00 Pelhřimov, bez Večeře Páně
- 1.1. 11:00 Strměchy, bez Večeře Páně

STRMĚCHY bohoslužby jsou každou **sudou** neděli od 11ti hod., v zimním období na faře.

Přímé přenosy bohoslužeb (z Pelhřimova) jsou viditelné v aktuální dobu vysílání (tedy neděle 9hod.) vždy na těchto stránkách:

<https://www.youtube.com/channel/UCxWYO99yzCBFgQK5mklL0EQ>

Stránky sboru

<https://www.facebook.com/CCEPelhrimovStrmechy/>

<https://evangelicipelhrimov.blogspot.com/>

OPATOV

Bohoslužby: každou neděli v 9hod.

Adventní a vánoční program 2024

1.12. (1. adventní) – 9.00 - bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně povede P. Jandečková

8.12. (2. adventní) – 9.00 – bohoslužby povede P. Jandečková

15.12. (3. adventní) – 9.00 – bohoslužby povede P. Jandečková

22.12. (4. adventní) – 9.00 – bohoslužby povede P. Jandečková

25.12. (Narození Páně) – 9.00 – bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně povede P. Jandečková

29.12. (1. neděle po narození Páně) – 9.00 – bohoslužby povede Jan Keřkovský

31.12. (Silvestr) -18.00 h: Přijďte společně oslavit předvečer Nového roku do kostela v Opatově. Program: Vystoupení hudební skupiny CANTEVA, která nám zahraje vánoční i nevánoční písně, společně s farářkou P. Janděčkovou se zamyslíme nad uplynulým rokem, ztišíme se k modlitbě Taizé a budou i další překvapení. Po skončení jste zváni k ohřátí u ohně před kostelem a k pohoštění.

farářka Pavla Janděčková

e-mail: pavlajand@centrum.cz

tel.: 604 185 520

Začátky bohoslužeb: 9.00 h.

HUMPOLEC

Bohoslužby: neděli v 8,30 hod., **pokud bude kázat Petr Turecký (každou lichou neděli v měsíci), začátek bohoslužeb: 11hodin**

1. 12. 11.00 PT

8. 12. 8.30 čtené Věra Ř

15. 12. 11.00 PT

22. 12. 8.30 čtené Mirka R

24. 12. 11.00 PT

29. 12. 11.00 Dan M

Každý den můžete slyšet zamyšlení nad biblickým textem zde:

<https://soundcloud.com/ecirkev>

ADRESY, KONTAKTNÍ ÚDAJE

Sbor ČCE PELHŘIMOV-STRMĚCHY

Růžová 82, 393 01 Pelhřimov, **mobil:** 733 128 490,

alternativní adresa:

Strměchy č. 13, 393 01 Pelhřimov, **email:**

farsborstrmechy@cmail.cz

Číslo účtu: 135626211/0300

Sbor ČCE MORAVEČ

Moraveč č. 35, 393 01 Pelhřimov, **tel:** 777258831, **web:**

www.moravec.evangnet.cz (rss), **email:**

moravec@evangnet.cz

číslo účtu - 2001768838 / 2010

přenosy bohoslužeb:

<https://www.youtube.com/user/danielmatejka/videos>

nově i na facebooku:

<https://www.facebook.com/kostelmoravec>

Sbor ČCE OPATOV

Opatov č. 10, 588 05 Dušejov, **mobil:** 604 185 520, **web:**

www.opatov.evangnet.cz (rss)

email: opatov@evangnet.cz

číslo účtu - 264010499/0300

Sbor ČCE HUMPOLEC

Husova 143, 396 01 Humpolec, **email:**

humpolec@evangnet.cz

Číslo účtu - 0620236399/ 0800